నవత

రచన,
శ్రీ వేములు ప్రభాకరుడు

బోర్నపెల్లినుండి జగిత్యాలకు పోయేరోడ్డు అసలే పరిపత్తు వారిది. చదునుకన్నా యెక్కువ గతుకులున్నవి. నెలలు నిండిన గర్భవతికి ప్రసవవేధన అక్కరలేదు ఈ బస్సు యెక్కితే చాలు. ప్రయాణీకుల్ని దగ్గర కూరిపెట్టడంలో మంచి ప్రావీణ్యత సంపాదించిన వాడు కండక్టర్. చిన్నసైజు బస్సు ఎందుకు పైగా జనం, బస్సుకు తలాతోక లేదు. బస్సు [illegible]నికి పోలీసువాళ్ళతో [illegible] రీతనయిన దోస్తీ. ఏళ్ళ[illegible] ఎన్నో [illegible] వేసుకుంటూ కాపాడుకోస్తు[illegible]. [illegible] తొమ్మి[illegible] బోల్తాపడి[illegible] రెండు[illegible] నుండిని అంగవైకల్యాలను చేసే ఇం[illegible] ప్రాణాలతో [illegible] ఉంది. అంతే యమధర్మ[illegible] పై అధికారుల, పోలీసువారల చలవ, [illegible] ఉందనడానికి [illegible] హంలేదు. ఇంజను బస్సును లాగ లేకున్నా బస్సుమాత్రం ప్రయాణికుల్ని లాగవలసిందే. అప్పుడప్పుడు అధికారం చెయి మారినట్టే, ప్రయాణీకులే. బస్సును లాగాల్సి వస్తుంది.

రేకుల గలగలల చప్పుళ్లతో, పేల్వాన్ లాంటి క్లీనరు మరోనలుగుర్ని కూడ దీసుకొని తన సీటుపట్టా [illegible] బర్...ర్ మని కదిలింది బస్సు. అప్పుడే గోదావరి దాటివస్తున్న ఓ ఒడుపొడుగు సూటు బూటులో ఉన్న మనిషి పరుగు పరుగున వచ్చి బస్సునందుకున్నాడు. అలా తన్ను పరుగెట్టించినందుకు కండక్టర్ ను బండ బూతులు తిడుతూ 'ఇత్యాబద్ది క్యోం చెల్లాయేరే అబ్బాస్' అనసాగాడు. ఈ హీరోగాళ్ళతో దొరలగాళ్ళతో ఇదే బాధ. ముందు వెళ్ళినా కష్టమే వెనుక వెళ్ళినా కష్టమే. అనుకుంటూ టికట్ చించి ఇవ్వసాగాడు కండక్టర్ రాజేశ్వర్ టికట్ తీసుకుని డబ్బులిచ్చి చూస్తున్నాడు. ఆ హీరో

(అందరికీ తెలవాలంటే దాదా అనడం బాగుంటుందేమో) టికెట్ తీసుకోక 'మేరేకు టికట్ దేతారేతూ' అంటూ తుపుక్కున ఉమ్మాడు.

'పిర్ కసే దేఘ్ బో[illegible] సార్' అన్నాడు కండక్టర్ తిరగబడుతూ. మీ సేఠుకి చెప్పుకోలా మేము ఇవ్వలేదని.

'లేదుసార్ పైసే దేసాహీ పడ్తా' తెలుగూ ఉర్దూ కలిపి మాట్లాడసాగాడు.

[illegible] ఉద్యోగి[illegible] [illegible] [illegible]

'[illegible]కే చలాయిం[illegible] ఈ [illegible] [illegible] శాస్త్రి. తోటి ప్రయాణీకుల్లో ఎవరూ కలిగించుకోవాలని [illegible]డం లేదు. ప్రభుత్వోద్యోగిపైకి చేయిచేసుకో[illegible] దాదా గాడిపై క్లీనరుకు విపరీతమైన కోపం వచ్చింది ఆ కోపాన్నంతా బస్సుపై చూపిస్తూ దబదబా రెండు గుద్దులు గుద్దాడు. బస్సు కదిలింది. సద్దుమణిగింది. ఇదంతా చూస్తున్న రాజేశ్వర్ కు మాత్రం ఒళ్లు మండింది, సద్దుమణిగింది. బస్సువాళ్ళమీద అభిమానానికి కాదు, దాదా బెదరింపులకు.

'చింతలూర్ సార్...చింతలూర్ దిగండి' అన్నాడు క్లీనర్. బస్సుపక్కనే చిన్నబండి అప్పుడే ఆగింది. బండిలో నుండి ఒకావిడ దిగింది. తర్వాత ఒక ముసలామె. బండిలో ఉన్న పాలేరు చిన్న సూటుకేసు తెసి క్లీనరుకిచ్చాడు.

ముసలామె ఈ బండిని చూచి 'అబ్బో ఎట్లా పోగ లుగుతావ్ నవతా! ఈబాదిలో కారు పడుతున్నాయె ఇందులోనేమో పోవడానికి కష్టమాయెదా... రేపు పోదువుగాని' అంది.

'రేపు మాత్రము స్థలము ఉంటుందని ఏమి నమ్మకము ఎట్లాగట్లాపోతాలే!'

తోడుగా వీరన్ని పంపించేదా?'

'అవసరము లేదు. ఆయనగారు చూసుంటారు. కారులో బస్సుస్టాండునుండి ఇంటికి పోవచ్చుగా?' అంది నవత.

'అ జల్దీ ఎకమ్మా ఇప్పటికే ఆలస్యమైంది' అన్నాడు కండక్టర్. నవత కష్టంగా బస్సులో ప్రవేశించింది.

ప్రవేశ ద్వారానికి యెదుటగా సీట్లో ఉన్న రాజేశ్వర్ కు నవత కంటబడింది. క్షణం గుండె ఆగిపోయింది.

పిస్తూ, ఎంతపనిచేసేవు మాధవీ అంటూ నెత్తి కొట్టుకుంటున్నాడు. ఇంతలో రిపోర్టు వ్రాసుకొని డ్రైవరు, గార్డు బండి ఎక్కి తను గమ్యస్థానం వైపు నడిపించేడు డ్రైవర్. మాధవి శవందగ్గర ఉన్న మధుసూదన్ కి, రైలులో తను ఉన్నాడనమాట కూడ మరిచిపోయేడు. కట్నానికి ఆశపడి మాధవికి ఎంత అన్యాయము చేసేను, పెద్దల మాటను తెగించకలేక నిన్ను దూరం చేసుకొన్నాను. ఎంతపని అయిందంటూ! ఎంతగానో విచారిస్తూ ఆ శవకదగ్గర అలాచూస్తూ కూర్చుండి పోయేడు. ఇవేవి ఆమెకు వినిపించడము లేదుగదా! ఈ లోకము నకు దూరంగా వెళ్ళిపోయిన మాధవికి.

తక్షణం విషయం అర్థమయింది. చుట్టూజనాన్ని మరిచి ఊహాలోకాల్లోకి తేలిపోయింది నవత.
డ్రైవర్ గేర్ మార్చి లోడ్ గేర్‌లో వేశాడు.

* * * *

ప్రకృతి చికిత్సాలయాన్ని వదిలింది ఈ పాపరాశి దర్శనానికేనా? మళ్ళీ ఈ జన్మలో చూడకూడనిది చూచానే ఛీ కన్నులు యెట్లా భరించగలిగాయి. ఈ అసహ్యదృశ్యాన్ని. అయినా ఎంత పొగరనీ! కనీసము ఇటు కేసి చూడనైనా లేదు ఛా దానిచూపులు వద్దనుకుని మళ్ళీ కోరుకుంటున్నాను. అలాకాదు. అయినా ఇంత ప్రక్కగా నిలుచుండి గమనించడం లేదా? లేక దొంగ చూపులు చూస్తుందా? ఈ దాదాగాడి కేమిటెక్కువ పూర్తిగా ఆమెనుదాచుకుని నిలబడ్డాడు. ప్రయత్నపూర్వకంగా ఆమెను తగులుతున్నాడు. మరి ఈ నవతకేమైందనీ? 'ఏమయ్యా జాగ్రత్తగా నిలో్చలేవా?' అని గట్టిగా మందలించరాదూ? ఈ నవతకు కూడా హాయిగా ఉందేమో?

మళ్ళీ నేను ఈ నీచులన్ని గూర్చి మనసు పాడుచేసుకుంటున్నాను. నాకేమిటి? ఎందుకొచ్చిన జంఝాటమూ మళ్ళీ వాడు తనచేయి ఆమె చాటీకి తగిలిస్తున్నాడు. నవత గమనించడము లేదా? అయినా ఈ బస్సువాళ్ళు పశువులకన్నా హీనంగా ఇంతమందిని ఇందులో కూరటమేమిటి? ఆమె మాత్రం ఏమనగలుగుతుంది. తానేమన్నా అడిగితే ఆ దాదానే నేనేమన్నానని అనటానికే ఉండే. దొంగ దుర్మార్గాలివి. అదిగో మళ్ళీ నా మనసు నవతగురించే. నీ వేళమే వదంటే నేను బంగారు కిరీటం ధరిసానన్నట్టుంది. రాజేశ్వర్ ఎంత మౌనంగా ఉన్నా ఆయన మనసు కేకలేస్తుంది. పూర్వజ్ఞాపకాల్ని తిరగదోడుతుంది.

* * * *

శోభనం అందరికీ ఆనందాన్నే ఇస్తుంది. యువవర్గానికది అఖరు సంబరం. సంచలనాన్ని తెచ్చినా, సంతోషాన్నిచ్చినా ఈ ఒక్కపర్వానికే సాధ్యం.

నవతను చూచి వేణు, ప్రభు, శ్రీధర్, మణి నిజంగా యెంత సంతోషించారని, 'నీ జీవితంలో నవత ఒక నవ్యతను తెస్తుంది. శోభను పెంపొందిస్తుంది' అని ఎంతగానో పొగిడారు.

నవత కూడా శోభనం గదికి భయపడుతూ నిక్కుతూ నీలుతూ రాలేదు. విరియ చూచిన పూలమొక్కపైనుండి వచ్చే చల్లనిగాలిలా-పూ ధూళిలా కమనీయంగావచ్చింది.

నవతా నిన్ను నా భాగ్యదేవతగా తలుస్తాను, నీవల్ల కలిగిన సంతోషము నాలో ఒక కొత్తశక్తిని ప్రవేశపెట్టింది. ఈ శక్తి నా జీవితాన్ని సుఖమయం చేసుకోడానికి సరిపోగా మిగులుతుంది.

'మిగిలిపోయిందానికి నేనున్నానుగా' అంది నవత.

'మిగిలిందానికి కాదు, నీవున్నది నా సర్వం నహోజీర్ణించుకోడానికి నావ వెలుగు చూపించటానకి'

'మరీ పొగడుతున్నారు.'

'పొగటమా? అనంత ప్రకృతిలోని సంపూర్ణ సౌందర్యాన్ని ఆకర్షించే అయస్కాంతము నీలో ఉంది. నీ అందాన్ని ఆరాధించాలంటే ఒక క్రొత్త భావ కావాలి.'

'మీరు మాట్లాడుతున్నదే కొంగ్రొత్తభావ ఇంకా వేరెందుకు? మీకింత ఆనందాన్ని కూర్చే అందాన్ని నాలో ఇమిడ్చిన భగవంతున్ని ఈ అనురాగ గరిమ ఈ ఆకర్షణ సదా మనలో నిలిపి ఉంచాలన్నదే నా వాంఛ'.

'నా మనసులో ఉన్న భావసంగీతానికి మాటలు కూర్చావు'

ఆ రాత్రే కాదు మేము పొందిన పొందుతున్న ఆనందాన్ని చూచి ఎందరు చాటుకు ఈర్ష్య పడ్డారో చెప్పరాదు. ప్రత్యక్షంగా పరుపుపైన నిండుగా నిగనిగలాడే మల్లెపూలు చాలాసేపు మా సంతోషాన్ని చూడలేక కుంచించుకుపోయి పరుపుకు అతుక్కుపోయేయి.

కాలకృత్యాలు తీర్చుకునేది మొదలుకుని అన్నపానాల్లో, రచనా వ్యాసంగంలో లోక వ్యవహారములో ఒకటేమిటి అన్నింటా తానైనా నా, రూపాల్లో నవత సర్వజ్ఞురాలుగా జీవితానికి ఒక కందీపిక అయ్యిందే ఆమేనా ఈమె? అటుపాతకాలపు చాదస్తము కాదు. ఇటు అసహ్యించుకునే నవ్యత్వమూ కాదు. అదేమో? నిజంగా ఆ జీవితాన్ని నేనేనా అనుభవించింది.

మనిషికి యెక్కువైనప్పుడు తేనె కూడా వెక్కసమే కదా? సుఖం కూడా కంటగిస్తుంది కాబోలు, లేకపోతే సమయానుకూలంగా, మితంగా అన్న ఆరోగ్యసూత్రాలను పాటించుతూ నియమబద్ధంగా మెలిగిన నన్ను కూడా రోగాలు వలచడమేమిటి? ఆహార విహారాదులు కాదు రోగాలకు అదృష్టాలేనేమో మూలం. కాకపోతే కడుపులో పుండు పుట్టడమేమిటి దాంతో జీవితములో మరో ఘట్టము ప్రారంభము కావడమేమిటి? అంతరోగముగా ఉన్న నన్ను బుజ్జగించి ఆసుపత్రిలో చేర్పించి తన సర్వస్వాన్ని అర్పించి రాత్రింబగళ్ళు నా మంచందగ్గర పడిగాపులు కానీ విశిష్ట సేవచేసింది ఈ నవతేనా?

ఆపరేషన్ ఫేల్ కావడమూ, రోగము ముదిరిపోవడమూ మళ్ళీ ఆపరేషన్ చేయడము అయినా ఆ పుండు మానక పోవటమూ చూసే ఈ ఆధునిక విజ్ఞానముమీద సవాల్ కాకపోతే యేమిటి? దానికి తోడు చర్మవ్యాధి

ఒక రోగానికి కూర్చిన మందులు మరో రోగాన్ని ఉద్భృత పరచేవి కావడము నవతకు కూడా పరీక్షా మాత్రాలు అయినవేమో! అయినా నా దురదృష్టానికి నవతను నిందించడము ఏమిసబబు? పోనీ మనసు మార్చుకునేదయితే నన్ను బ్రతికించ ఈ సహించరాని వాసనతో జీవచ్ఛము లాగా చైతన్యరహితంగా బక్కచిక్కి డొక్క అంటుకుపోయి వున్న నన్ను ఎంతో ఆప్యాయతగా ఎందుకు చూస్తుంది?

అయినా ఆ డాక్టరుబాబు యెంతో మంచివాడు లాగా అగుపించాడు. నన్ను కూడా యెంతో ప్రేమగా చూచాడు. నవత యెప్పుడు నన్ను వదిలిపోనట్లే ఉండేది. మరి ఆ డాక్టరుతో అనుబంధం యెలా పెంపొందింది.

ఆనాడు నవత 'నీ ఆరోగ్యము బాగుపడే అవకాశము లేదు సాధ్యమైనంత ప్రయత్నం జరిగింది.మనము కల్పనా ప్రకృతి చికిత్సాలయానికి పోదాము, ఈలాంటి మొండి రోగాలు ఏవైనా ప్రకృతి వైద్యానికి లొంగుతాయట. ఈ డాక్టరు బాబు కూడా మన వెంట వచ్చి ఆశ్రమములో చేర్పిస్తా నంటున్నాడు ఆయన కారు కూడా రెడీగా ఉంది' అంది.

అంతే ఆనాటినుండి ప్రకృతి చికిత్సాలయంలో పేషంటుగా చేరాను. ప్రాణాపాయ స్థితిలో ఆ ఆశ్రమం ఆ నిర్మల వాతావరణం నాలోని దుర్గంధాని కడిగివేసింది. ఆ వాతావరణం నిజంగా ఒక అనిర్వచనీయ ఆనందాన్ని కలిగించింది. ఆ చికిత్సాలయంలో నాకు నవత సహాయం అవసరమనిపించలేదు, పొమ్మన్నాను. ఇంటికి వెళ్ళిపోయింది. ఆ తరవాత ఒక వారంకు వచ్చిన ఉత్తరంలో నా జీవితంనుండి నవత శాశ్వతంగా వెళ్ళిపోయింది.

తను డాక్టరు బాబుతో ఉండిపోతున్నట్టూ ముచ్చటగా ముద్రించుకున్న రంగుల శుభలేఖను పంపించింది. నా జీవితంలో మరో మలుపు తిప్పింది.

రాయికల్ సార్-రాయికల్-రాయికల్ అంటూ క్లీనర్ పెద్దగా అరిచాడు.జనం కొంతమంది దిగుతున్నారో లేదో వారిని నెట్టుకుంటూ బయట ఉన్న పెద్దగుంపు లోనికి చొచ్చుకుని వచ్చింది. ఒక్కసారి ఊహాలోకం నుండి బయటపడ్డాడు రాజేశ్వర్.

ఇంతదాకా నిలుచుని ఉన్న నవత తన ప్రక్కసీట్లు ఖాళీ కావడంతోనే కూర్చుండి పోయింది. ఆమె ప్రక్కనే దాదాగాడు పీటం వేశాడు. ఆమె స్పర్శా సుఖానికై తాపత్రయ పడుతున్నాడు అయినా తనకేమి పట్టనట్టే కూర్చుంది నవత.

'ఏమిటీ దౌర్జన్యం? ప్రక్కన ఆడవాళ్ళున్న సంగతి కూడా తెలియకుండా పశువుల్లా ప్రవర్తిస్తే యెలా? సిగ్గుండక్కర్లేదా?' అన్నాడు మండిపోతున్న కోపంతో రాజేశ్వర్.

'ఏయ్ ఖబర్దార్ నీతాత బస్సా? కూర్చోవయ్యా పెద్ద మాట్లాడొచ్చావ్ నీ బోడిరుబాబు నువ్వూను' అన్నాడు దా నవత ప్రక్కనుండి జరగకుండానే.

'ఏం? నీ తాత బస్సా? మాట్లాడిన వాని మీదల్లా విరుచుకుపడితే యెలా?'

'ఏయ్ బస్సుదిగు నీ సంగతి చెబుతా'

దాదా చేతులు జరుపుకుంటూ అంటున్నా బెదరిపోని రాజేశ్వర్ —

'ఇక్కడెవడూ గాజులు పెట్టుకోని లేడు, చూసుకుందామంటే చూసుకుందాం' జోరుగా లేచాడు తన శరీర శక్తిని చూచుకొని కాదు. ఆవేశములో ఒళ్ళు తెలియక.

దాదాగాడికి యెదురు తిరిగినందుకు మొదటినుండి వస్తున్న కొందరు ప్రయాణీకులు, కండక్టరు సంతోషించారు. ఇంత జరిగినా తనకు పట్టనట్లు కూచుంది నవత.

మళ్ళీ రాజేశ్వర్ ఆమె వైపు దృష్టిని మరల్చాడు.

ఆమె అసలు బస్సులో ఎందుకు వస్తున్నట్టు ఆ డాక్టరు దీని మగడు...ఛీ...నేను పరాయివాన్ని మగడంటున్నాను. నాకు ఈమె విడాకు లివ్వనే లేదు. ఈమె ఇప్పుడు నా భార్యకాదా? నాకు ఆమె భర్తగా అన్ని హక్కులు లేవా? ఛీ, ఛీ. ఏమాలోచనలు ఎంగిలి విస్తరి కోసం ఆశపడుతున్నానా?

ఎంత బుద్ధి తక్కువ. తలకు చాసిన వెంట్రుక యేరేవుకు పోతేనేం నానుండి యెడబోసి నేను చచ్చినట్లుగానే భావించి వుంటుంది. ఇప్పుడు నేను తిరిగి రావడము ఆమెను యెందుకు కొంచెమైనా కదలించడంలేదు. ఆమె వర్చస్సు ఆనాటికీ ఈనాటికీ యేమీ తగ్గలేదు. అదే చిలిపితనం ఆ ముఖంలో కొట్టవచ్చినట్లు కనిపిస్తున్నాయి. ఎలాంటి విచారభావం ఇసుమంతైనా ఆందోళన కనబరచడంలేదు. కారణం... నేనింత పనికిరాని వాడనయ్యాననా?......అదుగో మళ్ళీ వాడు ఆమె నానుకుని ఆమె తెల్లని చీరని మైల పడగొడుతున్నాడు. ఆమె సిగమల్లెల వాసనలు దొంగిలిస్తున్నాడు, అయ్యో......వాడి కబంద హస్తాలు ఆమె సుకుమార శరీరాన్ని తడువుతున్నాయి. మళ్ళనిలేని వాన్ని యేమనాలి? యెలాఅడగడం ఈ అంతరిక దౌర్జన్యానికి అడ్డుకట్ట యెలా వేయడం? నిలదీసి అడుగుతె నిరూపించరాని నేరాలివి, ఇవి పైకి చూడటానికి చిన్న విషయాలే కాని మనుషుల్ని దహించి వేస్తాయి.

అల్లీపూర్ సార్ అల్లీపూర్ దిగండీ.

(తరువాయి 24వ పేజీలో)

(13వ పేజీ తరువాయి)

రెండు నిమిషాల్లో చాలామంది దిగిపోయారు. అంతా ఒక్కసారి హాయిగా గాలి పీల్చుకున్నారు. రాజేశ్వర్‌కు మాత్రం ఎందుకో మనసు మనసులో లేదు. జనం పలచగా ఉండడంవలన ఆయనకు భయం పుట్టింది. తనను తన భార్యను మునుపు ఎరిగిన వారు ఎవరైనా ఉంటే చూస్తారేమోనని.

బస్సు బయలుదేరింది. ఒక మైలు కదిలిందో లేదో పెడదారిపట్టి ఢాం మని చెట్టుకు గుద్దుకుంది. అంతా ఒక్కసారి ప్రాణాలు పోయాయో? ఉన్నాయో? నని తడివి చూసుకున్నారు. చూచుకుని తేరుకున్నారు.

'ఇప్పుడు కాదు సార్ రెండుగంటలు అవుతుంది. జగిత్యాల్‌కు మనిషిని పంపించి సామాను తెప్పించి వేసుకుని పోదాం.' అన్నాడు డ్రైవరు పాడైన బస్సు వైపుచూస్తూ. అందరి గుండెలు కొద్దిసేపు కొట్టుకోక ఆగిపోయాయి. అయ్యో ఎంతో అర్జంటు పనిమీద బయలుదేరాను, అని. ఒకతనంటే, చీకటి పడితే పోవడ మెలాగా? అని ఓ ఆవిడ భయపడుతుంది. డ్రైవర్ మాత్రం తన కేమీ పట్టనట్టు నిశ్చింతగా సిగరెట్టుపీలుస్తూ రోడ్డుప్రక్క గడ్డిలో కెళ్ళి పడుకుని క్లీనర్‌తో 'అరేయ్ జల్దీ జౌరే సామాన్ లాజౌర్' అంటున్నాడు.

అప్పటికే చీకటి పడుతుంది. వెన్నెల దినాలు కావు వానకాలం. నల్లగా మేఘాలు క్రమ్ముకుంటుంటే గుంపులుగా ఉన్న ప్రయాణీకులు ఆందోళన పడసాగారు. రాజేశ్వర్ ఏకాంతంగా నిల్చుని చూస్తున్నాడు.

నవత ఎవరో ఆడవాళ్ళతో కలసి హూందాగా మాట్లాడుతుంది. దాదాగాడు ఆవిడ ప్రక్కకే చేరి ఎవరితోనో ముచ్చట్లాడుతున్నాడు. ప్రక్క ఆడవాళ్ళలో ఏడుపు వినిపిస్తుంది, అంతా మూగారు. ఆవిడకు తేలు కుట్టిందిట. ఓ బొర్ర పెద్దమనిషి మంత్రం వేశాడు. మరో అతను ఇంత గడ్డి పసరు రాశాడు. ఆవిడ బాధ మాత్రం తగ్గలేదు. సామానుకు వెళ్ళిన క్లీనరు విజయోత్సాహంతో పెకిలు గంట గణగణ లాడించుకుంటూ వచ్చాడు. పదిహేను నిమిషాల్లో అందరినీ చేర వేసుకుని బయలుదేరింది.

అప్పటికి రాత్రి పదిన్నరయింది. రాజేశ్వర్‌కు మాత్రం దాదాగాడేదో కుత్రకుతంత్రం పన్నుతున్నట్టు తోచింది. పదకొండంటికి బస్సు జగిత్యాల్ చేరుకుంది. మొదటి స్టేజీలోనే చాలామంది దిగిపోయారు. రెండవ స్టేజీలో నవత దిగింది. రాజేశ్వర్ అనుకున్నట్టుగానే ఆమె వెంట దాదాగాడు దిగాడు. రాజేశ్వర్ మనసులో భయపు బాంబు ప్రేలింది దానితోపాటే నవత కేమౌతుందో నన్న ఆందోళన రెట్టింపైంది. గబుక్కున బస్సు దిగేశాడు ఆయన దిగాల్సిన స్టేజి కానేకాదు.

నవతముందు ఆమె వెంట దాదా, వాడివెంట రాజేశ్వర్ ఒకరికన్నా ఒకరు వేగంగా నడుస్తున్నారు 'రేయ్ పిల్లా' అంటూ నీచుగొంతుతో దాదా నవతనాపాడు. ఆమె భయం భయంగా చూస్తుంది చుట్టూ. తన్ను చూస్తూ కూడా రక్షించమని పిలవదెందులో? అని రాజేశ్వర్ మదనపడుతున్నాడు. దాదాగాడు నవత నందుకోవాలని వేస్తున్న ప్రతిముందడుగు రాజేశ్వర్ గుండెలను సందేహిస్తుంది, గునపంలా గుచ్చుకుంటుంది. కొత్తగా వచ్చిన ఆరోగ్యం, కొత్తరక్తం వేడెక్కిపోతుంది.

దాదాగాడు ఆమె చేయిపట్టుకున్నాడు. ఆమె కోమలమైన చేతినిపట్టుకుని మింగేయాలా అన్నట్టు చూస్తున్నాడు. ఆమె కెవ్వుమని కేకపెట్టి తనవైపు చూస్తుందనుకున్న రాజేశ్వర్ ఆశ నిరాశయి పోయింది ఆయనలో ఆందోళన పెరిగిపోయింది.

'అసలు కారు తీసుకుని బస్టాండుకు వస్తానన్న దీని మొగడు ఎక్కడ తగలడినట్టూ' అంటూ నిట్టూర్చాడు. కాలుగాలిన పిల్లలా అక్కడే తిరగసాగాడు. వెనుక సినిమా చూసి వస్తున్న ప్రేక్షకులమాటలు వినిపించాయి. రాజేశ్వరుని గుండెల్లో ధైర్యానికాసరా లభించింది. ఒక్క పరుగున వెళ్ళి నవతను పట్టుకున్న దాదాగాడిని గట్టిగా తోశాడు. వాడు గబాల్న క్రింద పడ్డాడు. వాని నుండి నవత విడివడిపోయింది.

ఊహించని దెబ్బకు దాదాగాడిలో కోపం ఉవ్వెత్తు లేచింది. లేచి రాజేశ్వర్‌లో పెనుగులాట మొదలెట్టాడు అట్టే కదురుకోని రాజేశ్వర్ నవత కేక వేసి జనాన్ని తీసుకొస్తుందన్న ఆశతో పెనుగులాడుతున్నాడు. వాన్ని దెబ్బ తీయడం కాదు, ఆయన్నాయన రక్షించుకోవడం కష్టమై పోవసాగింది. రాజేశ్వర్‌ను పడేసి కొట్టబోతున్న దాదాగాడు యెదురుపడి వస్తున్న జనాన్నిచూసి కాలికి బుద్ధి చెప్పాడు.

'బతికాంరా భగవంతుడా' అని లేచిన రాజేశ్వర్ ఆ జనాన్ని నవతే తెచ్చిందనుకుని ఆమె కృతజ్ఞతలు యెలా చెప్పుకుందామా? అని చూడసాగాడు. కాని అక్కడ నవత లేదు. వారు నవత పంపిన మనుషులు కాదు, నూరుపాళ్ళు సినిమా ప్రేక్షకులు: తోటి మనిషికి సాయపడవచ్చిన నూరుపాళ్ళు మనుషులు.

నవత యెప్పుడో తనదారిన తాను వెళ్ళిపోయింది. ఆపదలో తన్ను కాపాడవచ్చిన పాత సహచరున్ని గూర్చి ఆలోచించడం ఆమెకు నచ్చలేదు కాబోలు, అబ్బ! ఈ కృతఘ్నురాలు నేనా? ఈ నవత నేనా? నా జీవితంలోకి ఆహ్వానించి మళ్ళీ పాతను కోసుక్కోబోయాను' అని దుమ్ము దులుపుకొని లేచాడు రాజేశ్వర్.